

Struny z hviezd

Kým ich more neprinieslo, nebolo v tejto krajine hudbu počuť už celé stáročia. Jej obyvatelia úplne zabudli na to, čo je to pieseň.

Kým neprišli, obloha bola temná. Nebolo vidno hviezdy, len čierno-čierna tma a nepokojný mesiac sa im črtali nad hlavami.

Priviezli so sebou živé piesne.

Priviezli svit hviezd.

Ich cesty viedla žena s motýlmi krídlami.

Prišli na zvláštnych loďkách na vlne zvuku. Ako sa blížili k ostrovom, chýr šiel pred nimi a všade ich nedočkavo vítali. Ľudia bažiac po príbehu, prahnúc po hudbe dobre vedeli, že v živote im niečo dôležité chýba, no netušili, čo by to asi mohlo byť. Hudba a piesne, ktoré priviezli, nasiakli do ich srdc ako do vyprahnutej zeme.

Plavili sa cez more z druhého konca sveta a prvú pieseň vždy venovali svojmu putovaniu, spievali o svojom vyhnanstve a ako sa potom odovzdali milosrdenstvu mora. Spievali o tom, ako v ich domovine zakázali hudbu.

Ako stíchli všetky piesne.

Ako strach ovládol krajinu.

Pretože speváci spievali najradšej o kráse a pravde a novému panovníkovi sa to nepozdávalo.

Hudbu vyhlásil za zločin.

Spievanie bolo zakázané pod trestom smrti.

Dokonca aj matka, ktorá by sa opovážila upokojiť dieťa tichou uspávkou, by skonala pod ostrím meča.

A keďže všetci speváci aj tanečníci ušli z krajiny, aj hviezdy sa pomaly scvrkávali, vtáci odlietali preč, noc tmavla a tichla, a zakaždým bola tmavšia a tichšia.

A tak sa hudobníci pobrali do novej krajiny, kde ich srdečne vítali, aspoň na istý čas.

A keďže spievali najmä o pravde a kráse a vedeli, ako to vo svete chodí, boli vďační aj za ten krátky čas.

Bolo dobré pobudnúť zase v krajine, kde mohli učiť iných uspávanky, milostné piesne, vyplniť čiernu tmú noci opäť hviezdami.

Mesto hudby

*Keď dorazili do Mesta hudby, našli len ticho. Dokonca aj vtáci uhniesdení
v rozvalinách odmietali trilkovať.*

*Nebolo to mierumilovné ticho stíšenej mysle, ale ťaživá neprítomnosť akýchkoľvek
zvukov, ktorá sa rodí z útlaku či násilia. Ticho hrôzostrašného pôvodu. Popraskané
múry, vyplienené ulice, rozbité, temné okná.*

Opustenosť.

Ruiny.

Prach.

Zostali stáť pred mestskými hradbami, čakali a vdychovali všadeprítomné zúfalstvo.

*Vtom jedna žena zdvihla svoj slák a zahrála žalostnú melódiu. Potom prekročila
mestské brány.*

To sa však udialo dávno, pradávno a tento príbeh si podávali celé generácie. Dnes sa budovy ligotali v novom ošatení, každé okno sa v noci rozžiarilo tancujúcim svetlom sviečky. Mohli ste sa prechádzať po chodníkoch, čo viedli pri kanáloch a načúvať hudbe, ktorá sa rinula z okien dolu na ulicu.

Niektorí hrali na slákoch, iní na píšťalkách, zneli melancholické balady aj odvážne rytmy. Človek sa mohol prejsť po meste načúvajúc rôznym tónom, a žiaden z nich neznel falošne.

Niektoré okná ukrývali tajomstvá.

Občas zaznievali tiché piesne domovov, plné melódií a spomienok.

A niekde v kúte rušnej ulice utajene čupelo ticho. Tentoraz to však bolo nádherné, mierumilovné ticho, také ticho, čo čaká medzi dvoma skladbami. Ticho, v ktorom sa darí fantázii.

